

Čerpáno ze „Vzpomínkového almanachu 1919 – 2004.

Život je jako darebnice, do níž jsme se zamilovali, takže nakonec přistoupíme na všechny podmínky, které nám klade, jen když nás neopustí. G. Casanova

Výchova dětí není v tom, poučovat lidi nebo jim dělat kázání, ale dát jim příležitost, aby sami mysleli, sami srovnávali. K. Čapek

Největší a nejdůležitější část výchovy každého člověka je ta, kterou si dal sám. E. Gibbon

Zkušenost si dává platit neobyčejně vysoké školné, ale naučí tolik, jako nikdo jiný. T. Carlyle

Nejdůležitější činnost člověka je sám sebe vychovat, přemáhat své slabosti. J. Švejc

Od roku 1920 až do roku 2009 průmyslovou školu hornickou, později střední absolvovalo 5 219 studentů.

obr. 57: Učitelský sbor ve školním roce 2002/2003

Zadní řada zleva: Ing. Antl, Ing. Mudra, Mgr. Bušek, Ing. Benda, Ing. Kloudová,
Prostřední řada zleva: Mgr. Hromádková, Mgr. Figová, Mgr. Zlamková, Ing. Königová, PaedDr. Tůma, Mgr. Stojaník
Přední řada: Mgr. Štechová, Ing. Holíková, Ing. Poláková, Mgr. Máliš, Mgr. Krommelová, PaedDr. Blata

Poděkování patří paní ředitelce Ing. Janě Polákové a všem co se podíleli na setkání při výročí založení průmyslové školy a krásného almanachu. Zdař Bůh!

obr. 3: Historický snímek Duchcova

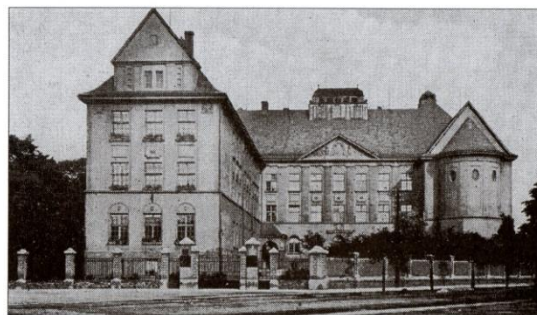
obr. 4: Historický snímek Duchcova

obr. 7: Bývalá Bergschule (Německá horní škola), dnes Střední odborné učiliště

obr. 8: Německá Bürger-und Knabevolksschule

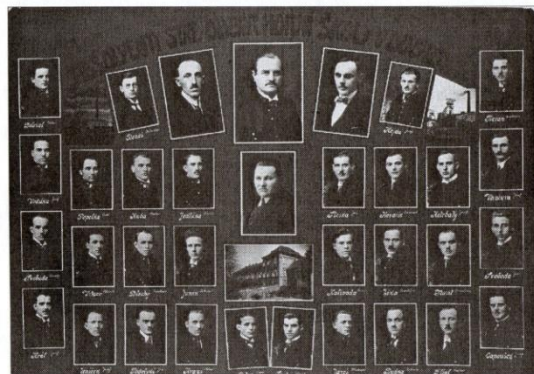
obr. 5: Budova německého reálného gymnázia, v níž měla škola v roce 1919 k dispozici sedm místností. Dnes základní škola A. Sochora

obr. 6: Budova levého křídla zámku, kam byla škola v r. 1920 přestěhována a kde se vyučovalo až do r. 1938

obr. 9: Studenti České odborné školy horní v Duchcově, r. 1921

obr. 10: Absolventi z r. 1925

obr.39: Maturanti v r. 1990

obr.40: Pan ředitel Pekárek, zástupce ředitele Jílek, učitel matematiky Bělík (1963)

Ročník: 1957/58
Obor: Dobývání ložisek uhelných
Třída: 4.C
Třídní učitel: Kolářský K.

Benner Jaroslav, Brma Martin, Čekal Stanislav, Čížek Zdeněk, Endersch Jan, Fialka Josef, Hotovec Jaroslav, Hrdlička Miloslav, Jež Vladimír, Kákona Zdeněk, Křikava Erik, Kubašta Jaroslav, Lebduška Josef, Mrňák Miroslav, Noha Václav, Ondra Miroslav, Rada Václav, Reiner Vlastimil, Říha Jaroslav, Schleis Josef, Schneider Hubert, Schwingal Václav, Šebesta Ivan, Toman Michal, Vlach Jaroslav, Vrba Antonín, Zícha Zdeněk

Ročník: 1958/59
Obor: Důlní měřictví
Třída: 4.A
Třídní učitel: Ing. Rucký L.

Bažil Jaroslav, Budil Karel, Bůtora Petr, Doubek Wolfgang, Fojtík Vladimír, Fryz Miroslav, Hořejší Jiří, Karas Štěpán, Krob Jaroslav, Kubíček Petr, Kulík Karel, Malý Stanislav, Mikula Václav, Novotný Miroslav, Prchal František, Řídil Josef, Zapletal Pavel

Ročník: 1958/59
Obor: Dobývání ložisek uhelných
Třída: 4.B
Třídní učitel: Jílek R.

Bacil Vlastislav, Benda Miloslav, Bravenec František, Bulín Ladislav, Franěk Jaroslav, Hansel Jiří, Chrapan Rudolf, Korčák František, Lipš Jan, Liška Rudolf, Macoun Přemysl, Minka Jaroslav, Náprstek Rudolf, Parýzek Jiří, Schönherr Karel, Stárek Stanislav, Šedivý Miroslav, Urban Josef, Verner Miroslav

Ročník: 1958/59
Obor: Dobývání ložisek uhelných (externí studium)
Třída: 5.E
Třídní učitel: Ing. Ježíšek F.

Broužek Vlastimil, Janda Ladislav, Janeba Miloslav, Jelínek Květoslav, Laibl Jaroslav, Ludvík Vratislav, Naial František, Poul Jaroslav, Vild Svatopluk

obr.41: Absolventi z r. 1955 v r. 1959

obr.42: Absolventi z r. 1957, třída 4. B po 45 letech

Ročník: 1958/59
Obor: Hornicko-ekonomický (Dvouleté večerní studium pro abiturienty jedenáctiletých středních škol)
Třída: 2.E
Třídní učitel: Ing. Mertlík M.

Bastl Josef, Doksanský Otakar, Jirásek Jaromír, Kadlec Miroslav, Kitner Rudolf, Košacký Zdeňk, Kožnar František, Los Alois, Mertl Květoslav, Ponert Miroslav, Soukup Emil, Štočes Jiří, Svatoš Václav, Šimek Vladimír, Šípál Ladislav, Švec Bohumír, Šnajdr Bohumil, Vocilka Vladimír, Zajíc Josef

Ročník: 1959/60
Obor: Důlní měřictví
Třída: 4.A
Třídní učitel: Ing. Rucký L.

Balšánek Vladimír, Bláha František, Brabec Josef, Doležalová Stanislava, Forst Jiří, Havlíček Milan, Havlík František, Hrabáková Stanislava, Hubáček Jan, Cholava Jan, Kazimour František, Kočandrl Richard, Kouba Jiří, Krejčíková Jana, Linka Emil, Mertl Milan, Musil František, Němec Jiří, Novotný Jiří, Pichert Dieter, Pošmurný Vladimír, Pražáková Jana, Reissmüller Karel, Slabý Petr, Tobolář Jiří, Vokáč Milan, Zdražil Petr, Sedláček Hugo ext.

Ročník: 1959/60
Obor: Dobývání ložisek uhelných
Třída: 4.B
Třídní učitel: Holoubková J.

Beňas Jaroslav, Bobek Milan, Fidra František, Förster Bruno, Frána Jan, Frühauf Josef, Fůs Karel, Hulínský Miroslav, Hůrka Václav, Kasa Josef, Kočí František, Krčmář Miroslav, Louma Jan, Maťase Ladislav, Nodžák Jan, Rais Jiří, Ryska Petr, Schwarzbuch Helmuth, Šimůnek Josef, Štol Jiří, Štybr Václav, Točina František, Valvoda Miroslav, Vlasák František, Vopat Milan, Vrba Josef, Zajíček Václav, Šedivý Jiří ext., Tyl Ivo ext.

Ročník: 1959/60
Obor: Hornicko-ekonomický (dvouleté večerní studium pro abiturienty jedenáctiletých středních škol)
Třída: 2.E
Třídní učitel: Ing. Mertlík M.

Aulický Svatopluk, Bejček Ladislav, Bejček Miloš, Hyrman Václav, Kebrt

výstavbu, vodovodní rozvody, kanalizaci a rozvody pro vytápění. Uplatnit se mohou rovněž v soukromém podnikání. Ve školním roce 2003/2004 studuje na škole 276 studentů. O dobré perspektivě školy svědčí i velký zájem studentů usilujících o přijetí pro školní rok 2004/2005.

Spolu s obory se ustálil i učitelský sbor. Ve školním roce 2003-2004 působili na SPŠ Duchcov: Ing. Antl, Ing. Benda J., PaedDr. Blata A., Ing. Boucha Abdelhamid, Mgr. Bušek B., Mgr. Figová M., Ing. Gärtner J., Ing. Holíková V., Mgr. Hromádková, Ing. Königová J., Ing. Kloudová I., Mgr. Krommelová, Mgr. Prošek M., Mgr. Stojaník J., PaedDr. Tůma V., Mgr. Zlatníková. Externě vyučovali: Čadková V., Fraiberg M., Fürst R., Herzingerová M., Horák M., Janovský M., Mgr. Král Z., Pešek K., Mgr. Máliš J., Novák K., Vráblík J.

Ředitelé školy

1919 - 1921	Ing. Alois Parma
1921 - 1940	Ing. Hugo Malý
v roce 1940	Ing. František Vandas (pověřen správou školy)
1945 - 1953	Ing. Ladislav Rucký
1953 - 1960	Ing. Viktor Korb
1960 - 1970	Ing. Oldřich Pekárek
1970 - 1972	Ing. Alois Hynais
1972 - 1974	Ing. Jiří Solovjev (pověřen správou školy)
1974 - 1984	Ing. Jiří Solovjev
1984 - 1992	Mgr. Josef Stojaník
1992 - 1999	Ing. Miloš Kolbaba
1999 - 2002	Ing. Jitka Veselá
2002 - dosud	Ing. Jana Poláková

HYNEK HOLUB bojovník za českou školu

Hynek Holub se narodil 20. května 1855 v Moždčenicích č. 20 v chudé tkalcovské rodině. Jako malý chlapec ministroval a zpíval večer u zeměřelých. Vyučil se krejčím. Avšak Hynek Holub byl člověk společenský. Seznámil se s několika studenty, kteří mu půjčovali knihy a on jim za to spravoval a žehlil obleky. Co nevěděl, mu vysvětlili a spokojenost byla oboustranná. Zvláště jej zajímal zeměpis a dějepis. Touha spatřit vše vlastníma očima jej po vyučení vedla, jak tenkrát se říkalo, do světa na „vandru“. Žil ve Vídni, v Drážďanech, Hamburku i jinde, aby se nakonec vrátil zpět do Čech, které od mládí miloval nade všechno.

Našel si místo v České Lípě, kde se seznámil se svou nastávající ženou. Poněvadž však v dílně otevřeně kritizoval Rakousko a sociální poměry v dílně, musel tajně odejet. Usadil se v Hlinsku, kde se mu narodily čtyři děti, z nichž jedno zemřelo. Vedlo se mu velmi dobře, měl několik dělníků a šel pro dobře situované lidi. Vstoupil do soc. dem. strany, byl režisérem divadelního spolku a funkcionářem hasičů, řečnil na schůzích a bezohledně kritizoval stávající řád. To se nelíbilo lepším zákazníkům, práce ubývalo, a tak H. Holub musel propouštět dělníky. A tak když jej po čase navštívil známý z Boleslavi, nabídl mu, aby se odstěhoval k nim, což také učinil. Tam se mu narodila dcera.

Řečnil na schůzích, vyvolával stávky a mzdové spory jak mezi továrními dělníky, tak mezi zemědělci. V Boleslavi byl 4 roky, když jej přemluvili, aby řídil dělnický časopis v Ústí n. L. Vydával časopis a byl politicky činný. Za své politické názory byl zatčen pro velezradu. Pro nedostatek důkazů byl však propuštěn.

Po čase se s rodinou přestěhoval do Mostu, kde ale také dlouho nebydlel a na žádost kamarádů horníků se přestěhoval do Záluží. Tam opět vydával časopis avšak pod policejním dozorem. Pro přípravu stávek v roce 1896 byl ze Záluží policejně vypovězen, a tak na žádost duchcovských přátel se stěhoval do Duchcova. Avšak i zde se úřady bránily a dalo mu dost práce jím dokázat, že nemá právo mu v Duchcově zakázat pobyt. A právě při svém prvním pobytu v Duchcově

započal svůj boj za českou školu. Představu, jak boj za českou školu probíhal, si můžeme ukázat na výňatku z dopisu Vlasty Kuklové o jejím otci Hynku Holubovi:

Do školy jsme chodili na bývalý „Meldeamt“, stará, tmavá budova, kde nám nestačily lavice, a tak jsme sedali po stupínku i na zemi. Celý den se muselo svítit, kamna kouřila, a tak jsme chodili ze školy umazaní, zatímco německé děti se roztahovaly v moderních krásných školách. Bylo to v roce 1897, chodila jsem do první třídy, když napadlo tatínka uchopit se osvědčeného prostředku vydobýt novou školu stávkou. Promluvil s řídícím Bilkem a ten s tím souhlasil, učitelstvo ovšem muselo stát úplně stranou a děti s tatínkem a s několika dospělými se chopily iniciativy. Sestavil se stávkový výbor z dětí, tento výbor určil stávkovou hlídku od 7. hod. ranní. Tatínek v noci nalepil písmena: „Děti, nechoďte do školy, spadne na vás strop.“ Písmena byla velká a německý školník zuřivě dlouho je musel odstraňovat. Děti se posílaly domů s vysvětlením proč se stávkuje, vyskytly se však i tvrdohlavé děti, kterým rodiče nařídili, že do školy musí. Nešlo-li to po dobrém, naložily s nimi děti jako se stávkokazem a použily pěstí, takže žáček musel s pláčem domů. Byla to tenkrát pro Rakousko světová ostuda, první školní stávka na světě, o které se psalo i za hranicemi. Stávka byla odhlasována na schůzi i s demonstrací před školou. Ze 700 dětí přišlo do školy pouze 31. Toho se lekla vláda, přikázala stávku ukončit a slíbila novou školu. Stávka školních dětí trvala 4 dny.

Jak tatínek píše ve svých pamětech, sešlo se později české panstvo a nějaký Němec a zrada byla hotova. Měl se koupit hostinec u Menclů za 35 tisíc, ale z toho také sešlo. Pak jela německá deputace s ujištěním, že je s českou školou vše v pořádku a my chodili stále do staré školy. Když tatínek viděl, že věc usnula, svolal rodičovský výbor, který sestával z 9 členů, ale přišlo jich pouze pět a ti později odstoupili až na jednoho, který zůstal tatínkovi věrný. S tímto přítelem falšovali podpisy devíti členů výboru a znovu poslali do Vídně i Prahy žádost na novou školu a i měšťanku, která byla žádána již před dvěma roky, s pohrůžkou nové stávky. Jaké bylo překvapení, když pojednou dostal otec vyřčení, že se jednotřídní měšťanka pro Duchcov i okres povoluje. Bylo z toho mnoho radosti mezi českým lidem. Měšťanka byla umístěna v hotelu Český dům v malém sálku.

Blížily se již prázdniny a byl nejvyšší čas jednat. Ale již i ten nejlepší přítel tatínkův jej v této záležitosti opustil s tím, že je to marný boj proti tak vysokým pánům, a tak zůstal tatínek sám. Poznal, jak se páni bojí stávky, když tak rychle povolili měšťanku. Nikomu nic neřekl a

oznámil stávku školních dětí ministerstvu do Vídně a místodržitelství v Praze s datem, kdy stávka započne jako pokračování stávky z února. To bylo v pondělí a již ve čtvrtek v půl deváté večer přiběhl k nám zřízenec z hejtmanství, že prý přijel velký pán z Prahy a tatínkovi přinesl dopis. Opatrně psali, že stávka není přípustná a že školu české děti dostanou. Skutečně po prázdninách jsme dostali starou školu po německých dětech a ony dostaly krásnou školu novou. Měšťanka sice povolena byla, ale o nové budově pro obecnou školu, pro kterou se stávkovalo, již nebylo řeči, a my chodili stále do staré, zchátralé budovy.

Ještě jednou stávkovaly děti, v roce 1908, na narozeniny císaře. Plné náměstí dětí, policie zuřivá, honila děti, ale ty se jim jen smály, a oni byli bezmocní vůči drobotině, kterou na jedné straně vyhnali a druhou stranou náměstí zase přiběhly. Bylo to příznačné, že tatínek jako internacionalista sváděl nejvyšší boje národní pro školu i pro český jazyk, vracel úřadům německé obsílky atd., český horník se dal vyhodit z bytu i z práce, ale děti do německé školy nedal.

V roce 1899 se Holub vydal na žádost přátel do Brazílie. Avšak bídné poměry horší než v Rakousku ho zklamaly. Navíc onemocněl žlutou zimnicí a jeho život měl namále. Přesto nezahálel, mluvil na dělnických schůzích, hrál s krajany divadlo a šetřil na návrat domů. Vrátil se zrovna do hornické stávky a musel si odsedět 3 měsíce vězení.

V roce 1902 vydával časopis „Duch českého severu“, orgán neodvislých socialistů, kam přispíval i S. K. Neumann, ale pro nedostatek peněz musel být časopis po několika číslech zastaven. V tu dobu také za nemocného redaktora Hornických listů řídil dlouho tento časopis a to k úplné spokojenosti horníků. A opět se stěhoval, tentokrát do Plzně, zase na žádost plzeňských přátel s tím, že tam potřebují vydávat časopis. Tam však prožívali těžké chvíle existenční, z vydávání časopisu sešlo a Holub musel hledat práci v konfekci.

Avšak existenčně nemohl zakotvit, a tak když dostal nabídku z Mladé Boleslavi od jedné firmy, že by mohl šít pro jejich obchod, rozhodli se s manželkou zase stěhovat po několikaletém pobytu v Plzni do Boleslavi.

V roce 1908 se už Hynek Holub opět stěhoval do svého milovaného Duchcova. Byla to jeho nejšťastnější léta až do světové války, i když zde prožíval národnostní i sociální boje. Bydlel v

„Českém domě“, kde bylo středisko Čechů. V Duchcově byl ve svém živlu (a u milovaných horníků). Chodil po blízkých obcích a dělal obchody, obvykle v sobotu a hned zůstával na hornických schůzích, kde přednášel. ...

Avšak přišla válka. Holub zkoušel, zda by jí šlo zabránit. Svolával schůze, ale marně. Každou chvíli očekával, že jej přijdou zavřít. Šít nebylo co, a tak mu nic jiného nezbylo jet do Prahy dělat nenáviděnou práci, šít vojenské pláště. Tam však nepobyl dlouho. Ani ve válce nezahlédl, založil učenické besídky, shromáždil okolo sebe mládež, chodil s nimi na výlety a hrál divadlo. V prosinci 1917 mu však zemřela žena, což jej hluboce poznamenalo. Z letargie ho vysvobodil konec války a Rakouska.

Hynek Holub dostal zprávu, že byla proklamována samostatnost Československé republiky již 27. října. Tak se stalo, že visel na Českém domě prapor o jeden den dříve a nikdo nezakročil. Stal se předsedou národního výboru, ve své pravomoci sesadil okresního hejtmana a po více než čtyřicetiletém úsilí se mu podařilo postavit budovu českých obecných škol (dnes budova SPŠ), která byla slavnostně otevřena 16. 11. 1924.

Svoje stáří prožíval Holub střídavě u svých dcer v Mladé Boleslavi a Českých Budějovicích. Ale tam se mu nelíbilo, a tak mu dcery na jeho vroucí přání v jeho 83 letech pronajaly pokojík v Duchcově. To byl úplně spokojen, byl mezi svými, ale ani ne za rok se již stěhoval, tentokrát navždy. Byl to rok 1938 a musel odejít. Tehdy napsal dcerám zoufalý dopis, že hořce plakal dvakrát v životě, při smrti matky a při ztrátě vlasti. Loučil se se svými horami a se svým milovaným severem s vědomím, že už se sem asi nikdy nevrátí, bylo mu již 84 let.

Bydlel u dcery v Mladé Boleslavi. Zatčení jeho syna v roce 1941 a jeho odsouzení k smrti ho zničilo, byl smutný a zestárl. Poněvadž mnoho četl, ztrácel rychle zrak, a také nedoslýchal. Konce války se již nedomáhal, zemřel v listopadu 1944 na bolestivou prostatu, v 89 letech. Je pochován v Mladé Boleslavi na hřbitově, ačkoli si přál, aby jeho popel byl na severu u manželky. Tehdy v roce 1944 to ovšem nebylo možné. Takový byl Hynek Holub, bojovník za českou školu.